

romaan

KÕIK PEAB KADUMA

Camille Pagán

Originaali tiitel:
Camille Pagán
Everything Must Go
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelased, ühendused, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või leidnud kasutust väljamõeldud olukordades.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Liz Casal

Text copyright © 2022 Camille Pagán. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R03426023
ISBN 978-9949-87-062-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Rachael Brönsink Stilesi mälestuseks

ÜKS

Laine

Lõppude lõpuks ajas meid lahku koer; me oleksime Joshiga võib-olla kokku jäänud, kui Belle poleks surnud. Ta oli peaaegu viisteist, seda oligi täpselt nii palju, kui ühele spanjelile üldse eluaastaid antud oli, ja tal oli kõhus kasvaja. Tegelikult polnud otsus lasta ta magama panna raske. Tema elus hoidmine oleks olnud julm.

Mitu nädalat pärast viimast visiiti loomaarsti juurde purskusin ma pisaratesse alati, kui tema peale mõtlesin. Ma seisin pliidi ääres ja nuuksusin pannitäie kana-*fajita* kohal – see oli Belle'i lemmik –, kui Josh minu juurde tuli ja ütles: „Ta on koer, Laine. Ma tean, et see pole õiglane, aga nad ei ela igavesti.“

„Oli, Josh,“ nuuksusin ma. „Ta *oli* koer.“ Tegelikult oli ta olnud hoopis midagi teistsugust, tark ja vaimne olend. Belle'i silmadesse vaatamine oli kui heita pilk universumi hinge ja olla nähtud – mitte et ma oleksin seda niimoodi kirjeldanud Joshile, kes küll armastas Belle'i, aga kelle arvates oli veider kutsuda lemmiklooma parimaks sõbraks. Kunagi olin ka mina nii arvanud, aga see oli enne seda, kui sain teada, kui pettumust valmistavad võivad

olla inimesed. Koer seevastu ei öelnud kunagi kohutavaid asju, mida on võimatu mälust kustutada. „Loomulikult tean ma seda,“ ütlesin Joshile. „Ma lihtsalt tunnen temast puudust.“

Võtsin Belle'i varjupaigast aasta pärast Michigani ülikooli lõpetamist. Otsustasin jääda Ann Arborisse ja asusin tööle ühes kohalikus ajakirjas toimetuse assistendina. Aga pärast pooleaastast töötamist jõudsin järeldusele, et mu inglise keele oskus ei parane kunagi, kui viin kohvi pidevalt pohmellis olevale toimetajale, kelle alluvuses ma töötasin – ja veelgi hullem oli see, et ajakirjale kirjutajad teenisid palju vähema töö eest rohkem kui mina. Seega alustasin tööd vabakutselise ajakirjanikuna ja avastasin, et mul oli raha suhtes õigus olnud – ning boonusena ei pidanud ma enam muretsema sellepärast, et minu poole mõni pliiaats lennutaaks, kui ma kohvi sisse juhtumisi liiga palju koort olin pannud.

Samas olid kõik mu ülikooliaegsed sõbrad linnast lahkunud ja ma tundsin end üksildaselt. Uiu ajal läksin oma kahekümne kolmandal sünnipäeval kohalikku loomade varjupaika. Kui märkasin aedikunurgas kõssitamas mustavalgekirjut kutsikat, kes üritas vältida oma elavaloomulisemaid õdesid-vendi, oli see armastus esimesest silmapilgust.

Belle'ist sai otsekohe minu alaline kaaslane. Ta magas igal ööl mu jalgade juures, tema niiske nina oli igal hommikul mu äratuskellaks. Kui me Joshiga reisil käisime, tuli Belle peaaegu alati meiega kaasa, mis kahtlemata seadis piirangud sellele, millistel reisidel me käia saime (või tegelikult see ja meie kasinad rahalised võimalused). Kui Josh mulle eelmiste jõulude ajal ütles, et ta ei ole lapse saamiseks ikka veel valmis – kuigi ta oli vähemalt viimased viis aastat öelnud, et teeme seda järgmisel aastal, ja teadlik sellest, et mu munarakud olid aegumistähtajale *ülimalt lähedal* –, olin end rahustanud, et selline ajastus poleks ka Belle'ile hea olnud, kuna tema eest oli üha raskem hoolitseda. Ta vajas mind.

Olin just pliidiplaadilt kuumuse maha keeranud, kui see mulle kohale jõudis: mitte keegi ei vajanud mind enam. Ja kui ma jääksin

ootama, millal Josh laste saamiseks valmis on, siis ei vajakski keegi mind enam kunagi.

Ma ei plaaninud talle survet avaldada – mitte nii olulises küsimuses kui maakera taasasustamine tema enda geneetilise materjaliga. Ta kas tahtis seda või siis mitte. Ja kui arvestada kaitsevahendeid tema öökapisahktis, siis võis täiesti kindlalt öelda, et ta ei tahtnud seda.

Vaatasin üles Joshi poole. „Ma tahan lahutust.“

Üllatusvälgatus kadus tema näolt sama kiiresti, kui oli tekkinud. „Ei, sa ei taha. Sa räägid seda lihtsalt leina tõttu.“

See oli ju täiesti võimalik. Jah, ma tõepoolest tahtsin last – ja sügaval sisimas teadsin, et kuna Josh seda alaliselt edasi lükkas, oli see tema õrnalt looritatud viis öelda ei. Aga kas ma olin sellepärast tõesti valmis meie kaheteistkümneme aasta pikkuse abielu vastu taevast laskma? Mida meie pered ütleksid? Olime Joshiga peaaegu kogu oma täiskasvanuelu koos veetnud.

Vaatasin Joshi üksisilmi ja ootasin, et ta vähemalt küsiks, kas asi on lapsesaamises.

Selle asemel raputas ta pead ja ütles: „See on jabur, Laine. Tegelikult sa ju ei taha lahutust. Ma võin seda su näoilme põhjal öelda.“

Ma ei teadnud, milline mu näoilme oli, aga olin valmis kihla vedama, et värskete kortside taga – mis olid mu näole ilmunud järsku ja ühekorraga nagu pesakond tsikaade – oli vähemalt veidikegi kurbust. Selle aasta jaanuaris olime Joshiga käinud New Yorgis, et kohtuda mu vanema õe Hadley vastsündinud kaksikute Asheri ja Ainsleyga. Kui Hadley oli Ainsley mulle sülle tõstnud, oli tüdruk olnud nii tibatilluke ja täiuslik, et nutsin natuke. Josh märkas seda ja küsis, kas minuga on kõik korras. Kinnitasin talle, et minuga on kõik hästi – mulle jõudis lihtsalt kohale see, kui imeline on elu, viisil, mida ma kunagi varem kogenud ei olnud, isegi mitte pärast mu noorema õe Piperi kolme lapse sündi. „Ma ootan nii väga emaks saamist,“ selgitasin, vaadates alla Ainsley sulgpehme naha poole.

Josh polnud midagi vastanud ja siis olin ma üritanud sellest mitte erilist numbrit teha. Hiljem olin ma olnud peaaegu valmis sellel minna laskma; Belle oli just vähidiagnoosi saanud ja ma olin nii hõivatud sellega, et ta end mugavalt tunneks, nii et teisteks muredeks polnud mahti. Nüüd taipasin, et see mitte vastamine oli olnud hetk, kui mulle jõudis kohale – kuigi ainult alateadlikult –, et üks asi, mida ma tulevikus kindlasti tahan, on sama asi, mida Josh ei taha. Ja kui Belle läinud oli, polnud enam midagi, mis mu tähelepanu sellelt tõelt kõrvale juhiks.

Vaatasin Joshile otsa ja ootasin, et ta oleks vähemalt valmis tunnistama, milles asi päriselt on. Sest ta pidi teadma. Lihtsalt *pidi*.

„Ole nüüd, Laine,“ ütles ta. „Me hakkame ju õhtust sööma.“ Ta oli sama kõhn kui hurdakoer ja temas oli mingi poisilikkus, mis pani ta kulmukortsutuse näima peaaegu üleannetuna. Tavaliselt pidasin seda armsaks, aga praegu tahtsin talle öelda, et ta suureks kasvaks. „Ja sa tead, et mul on praegu käivitamine käsil.“

Josh oli alati midagi käivitamas: uut konsultatsioonifirmat, partnerlust mingi väidetava turundusgeeniusega või viimasel ajal järjekordset telefoniäppi, mis pidi meid metsikult rikkaks tegema, vaatamata sellele et oleksin olnud rahul ka keskklassi eluga. Ta pidas end ettevõtjaks ja kuigi see määratlus ei olnud ebatäpne, polnud kogu see unistamine ja skeemitamine ikka veel suutnud luua firmat, mis tooks raha sisse rohkem, kui välja viib. Alguses arvasin, et ta on visionäär. Aja jooksul hakkasid mul kahtlused tekkima – mitte tema geniaalsuse suhtes, vaid pigem võimes muuta tema nägemused reaalsuseks. Nüüd, pärast neljateistkümne aasta pikkust suhet, olin hakanud uskuma, et neli kõige hirmutavamast sõna on *mul on üks mõte*.

Mitte et ma oleksin seda tunnistanud. Sest ma armastasin Joshi. Ta ei olnud rumal inimene, ei pannud pahaks, kui ma koristasin ta aluspesusahtlit, ja oli teenindava personali vastu ülimalt lahke, mis tähendas, et tal oli palju omadusi, mida ma elukaaslase puhul kõige rohkem soovisin. Aga tegelikult olin ma temasse armunud

seetõttu, et ta uskus minusse, ta nägi mulle võimalusi seal, kus mina ei näinud, ja tema ideed näisid minu jaoks tõesti töötavat. Viimase kümne aasta jooksul oli üks ajakiri teise järel teatanud, et peab jälle püksirihma pingutama või mis veelgi hullem, end täiesti kinni panema. Aga eelmise aasta lõpus oli Josh see, kes tegi ettepaneku, et ma paneksin korraarmastuse enda kasuks tööle ja alustaksin kõrvaläri elukutselise kodukorrastajana. Kõigest mõne kuu möödudes teenisin osajaga kappe ja garderoobe korrastades peaaegu sama palju kui ajakirjanikuna ületunde tehes. Ma armastasin seda ametit, rääkimata vahetust heameelest hästi tehtud töö üle ja kohesest palgatšekist.

Aga kõige enam hindasin seda, et Josh sai mu perega tõepoolest väga, *väga* hästi läbi. Mu turtsakas isa oli teda jumaldanud ja ema tegi seda ikka veel, kuna tänu Joshile tundis ta end kõige tähtsama inimesena toas. Josh oli Hadley käest nõu küsinud ja see oli Hadley armastuse keel. Ja kui enamik mehi pani Piperi – kes oli kõhn nagu palvetajaritsikas ja kellel oli väljendusrikas nägu ning kes oli neljateist-aastasest alates töötanud modellina – end tundma nii, nagu oleks ta mingi loomaaialoom, käitus Josh, nagu Piper oleks... noh, normaalne. Selle tulemusel olid nad rohkem sõbrad kui hõimlased.

Aga kui ma pidin meie probleeme täpselt määratlema (ja ma olin selle vältimiseks alati kohutavalt kõvasti pingutanud, sest mida head oli probleemide otsimisest üldse kunagi tulnud?), olime Joshiga üks neist paaridest, kelle vestlused tiirlesid peaaegu ainult ümber meie perekonna ja karjääri. Kui nüüd selle üle järele mõelda, siis ilmselt just sellepärast eelistasime kohtinguõhtutel kinos käia. Ja viimase aasta jooksul armatsesime umbes sama sageli, kui toimus päikesevarjutus. Josh vandus, et see oli tingitud tööpingetest. Nüüd ei suutnud ma jätta juurdlemata selle üle, kas ka see oli salaja seotud tema soovimatusega isaks saada.

„Milles asi, Laine?“ küsis ta otsaesist hõõrudes.

Piisavalt halb oli juba see, et *käivitamine* oli tema meelest põhjus, miks ma tema arvates ei oleks tohtinud lahutust kõne alla

võtta. Aga kui Josh ei suutnud taibata, et mu süda oli purunenud tuhandeks kápakujuliseks killuks ja ainus viis selle parandamiseks oleks olnud see, kui Josh oleks öelnud, et ta tahab proovida last saada – täna ja eelistatavalt siinsamas köögipõrandal, enne kui *fajita*'d tal refluksi valla päästavad...

Noh, siis oligi meie suhe lõppenud.

Asi oli selles, et ma ei tahtnud talle haiget teha. Ainult et ta ei näinud välja nii, nagu oleks haiget saanud. Ta seisis seal ikka veel sama rahulikult, nagu oleksin talle teatanud, et olen kana üle küpsetanud. Ma arvan, et olingi seda teinud, ja nüüd olid mu silmad kuivad.

„Ja kui sa ei oleks parajasti midagi käivitamas?“ küsisin. „Kas siis oleks sinu arust selleks hea aeg olnud?“